

Arrest

nr. 145 791 van 21 mei 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de stad X, vertegenwoordigd door de Burgemeester
2. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 29 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 januari 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 maart 2012 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen van de tweede verwerende partij en de administratieve dossiers van beide verwerende partijen.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 maart 2015.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. SIMOENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 16 augustus 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in, als bloedverwant in opgaande lijn van haar Belgisch meerderjarig kind.

1.2 Op 6 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De eerste verwerende partij is verschenen noch vertegenwoordigd. De tweede verwerende partij stelt ter terechtzitting van 16 april 2015 dat de eerste verwerende partij niet de auteur van de bestreden beslissing is. Ambtshalve stelt de Raad de eerste verwerende partij, met name de stad Vilvoorde, buiten de zaak, daar uit de bestreden beslissing en het administratief dossier inderdaad blijkt dat slechts de tweede verwerende partij, met name de Belgische staat, de auteur is van de bestreden beslissing.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring vast, daar waar het gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

3.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt met betrekking tot de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden het volgende gesteld:

“De verzoekende partij heeft geen belang bij huidig beroep: de eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf levert de verzoekende partij geen nut op. Met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet, dient erop gewezen te worden dat de verwerende partij de nieuwe artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 zoals gewijzigd door de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging (BS 12 september 2011), moet toepassen. Deze nieuwe artikelen voorzien niet in de mogelijkheid om een recht op verblijf toe te kennen aan de verzoekende partij als ascendent van een meerderjarige Belg. Het declaratoir karakter van het recht op verblijf doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat, daar het een recht dat afgeschaft werd niet kan doen herleven (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, overwegingen B.66.1-B.67).

Waar de verzoekende partij voorts stelt dat geen overgangsbepaling werd voorzien, wijst de Raad erop dat in het arrest van 26 september 2013 het Grondwettelijk Hof aangaf dat indien de wetgever een beleidswijziging noodzakelijk acht, hij vermogt te oordelen dat die onmiddellijk ingaat en hij in beginsel niet ertoe gehouden is in een overgangsregeling te voorzien. Uit de totstandkoming van de wet van 8 juli 2011 blijkt dat de wetgever immigratie via gezinshereniging heeft willen beperken om de migratiedruk te beheersen en misbruiken heeft willen ontmoedigen. Het Hof stelt dat vreemdelingen die een toelating tot verblijf willen verkrijgen, ermee rekening dienen te houden dat de immigratiewetgeving van een Staat om redenen van algemeen belang kan worden gewijzigd. In die context is de onmiddellijke inwerkingtreding van de wet niet zonder redelijke verantwoording.

Bijgevolg heeft de verzoekende partij geen belang bij de middelen die betrekking hebben op het recht op verblijf van meer dan drie maanden (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, overwegingen B.66.1-B.67).”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.*

Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 4 maart 2015 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 16 april 2015, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 19 februari 2015 opgenomen grond, wijst zij erop dat er wel een band van afhankelijkheid is tussen haar en het gezin van haar dochter: dit kan afgeleid worden uit het feit dat haar echtgenoot op 1 november 2006 gestorven is, uit de bewijsstukken dat zij niets (inkomsten noch onroerende goederen) heeft in Kameroen en uit het feit dat de kinderen reeds in het verleden de moeder onderhielden. Zij is aldus afhankelijk en artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) is van toepassing. Tevens beschikt haar dochter over voldoende inkomsten om haar moeder te onderhouden. Zodoende zijn er voldoende elementen om in de middelen te volharden en de bestreden beslissing te annuleren.

De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking van de Raad en stelt dat de stad Vilvoorde niet de auteur is van de bestreden beslissing.

3.2 Het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting betreft artikel 8 van het EVRM en heeft zodoende slechts betrekking op het onderdeel van de beschikking van 19 februari 2015 betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit betoog kan dan ook geen afbreuk doen aan het onderdeel van de beschikking betreffende de beslissing tot weigering van verblijf van mee dan drie maanden.

Met verwijzing naar de beschikking van 19 februari 2015 is het beroep, voor zover het gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, dan ook onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In de beschikking van 19 februari 2015, genomen overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet, wordt ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten het volgende gesteld:

“Wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, wordt opgemerkt dat de verzoekende partij in dit verband de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert.

In de mate waarin de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM en betoogt dat zij weduwe is, geen verdere naaste familie heeft in Kameroen en dat door de toepassing van de nieuwe wet haar het recht wordt ontnomen om met (het gezin van) haar dochter samen te leven, merkt de Raad op dat de term 'familie- en gezinsleven' zoals bedoeld in artikel 8, eerste lid van het EVRM, een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Voor zover de verzoekende partij zich wenst te beroepen op een familieleven met haar meerderjarige dochter en dier gezin, laat de Raad gelden dat, waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen (schoon)ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. In casu beperkt de verzoekende partij zich ertoe in het verzoekschrift te stellen dat zij weduwe is en geen verdere naaste familie heeft in Kameroen. Met een loutere verwijzing naar de samenwoning en de zeer sterke band tussen moeder en dochter toont de verzoekende partij echter niet aan in België afhankelijk te zijn van haar meerderjarige dochter. De blote bewering dat de toepassing van de nieuwe norm maakt dat de dochter België zou moeten verlaten

indien ze verder voor haar moeder wil instaan, toont dit evenmin aan. Hierbij wordt nog opgemerkt dat de verzoekende partij geenszins aanvoert, laat staan aan toont, dat haar dochter in België voor haar "instaat". Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten lijkt ongegrond."

Ter terechtzitting van 16 april 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 19 februari 2015 opgenomen grond, voert zij het in punt 3.1 weergegeven betoog.

De verwerende partij voert het in punt 3.1 weergegeven betoog.

4.2 De verzoekende partij meent ter terechtzitting dat er wel een band van afhankelijkheid is tussen haar en het gezin van haar dochter, waarna zij naar verschillende elementen verwijst die hierop zouden moeten wijzen, en besluit dat artikel 8 van het EVRM van toepassing is. In de eerste plaats benadrukt de Raad dat in de beschikking van 19 februari 2015 reeds uitgebreid is ingegaan op de al dan niet afhankelijkheid in hoofde van de verzoekende partij van (het gezin van) haar dochter. Met het eerste specifieke element waarnaar de verzoekende partij ter terechtzitting verwijst, met name dat haar echtgenoot op 1 november 2006 gestorven is, werd in dit kader in voormelde beschikking reeds uitdrukkelijk rekening gehouden, daar verwezen wordt naar het feit dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift heeft gesteld weduwe te zijn. Daar waar zij verwijst naar het feit dat zij inkomsten noch onroerende goederen heeft in Kameroen, dat haar kinderen haar reeds in het verleden onderhielden en dat haar dochter over voldoende inkomsten beschikt om haar moeder te onderhouden, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij deze elementen voor het eerst ter terechtzitting naar bovenbrengt om een afhankelijkheid in het licht van artikel 8 van het EVRM aan te tonen. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met dit betoog tracht een bijkomende argumentatie en onderbouwing aan haar derde middel – dat steunt op artikel 8 van het EVRM – toe te voegen. De Raad wijst er echter op dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738). De verzoekende partij laat ter terechtzitting na uiteen te zetten waarom zij niet reeds in haar verzoekschrift naar deze specifieke elementen heeft verwezen en heeft aangegeven op welke manier hieruit een afhankelijkheid in hoofde van haar ten aanzien van haar dochter zou moeten blijken. De middelen het betoog ter terechtzitting van 16 april 2015 nieuw toegevoegde argumentatie en onderbouwing van het middel is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472). Derhalve wordt enkel rekening gehouden met het derde middel zoals dit ontwikkeld werd in het verzoekschrift (cf. RvS 15 februari 2012, nr. 217.997; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706). Hierop werd echter reeds geantwoord in de beschikking van 19 februari 2015.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 19 februari 2015 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat het tegen het bevel om het grondgebied te verlaten gerichte middel ongegrond is.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE